

ad ja suremat warrandust on, kui minnut.
Sest pikne kautas mo honed, többi tappis
mo lojussed, ja us rikkus mo põllud ärra,
et kurjadele bige naeruks ollen jänud. —
Kes julgeb sind naerda? — küsis seärsand
äffiste. „End need keik,“ kostis Jaan, „kelle
wallatust ma ellades ei olle heaks kiitnud —
se wiha aiab neid nüüd, mind naerma;
agga ei se te mulle muud waewa, kui et
mul agga halle meel neist on.“

Süis ütles seärsand: „miks teil mitte en-
nam poega wäe peäl ei olle?“ — Temma
on lahingi jänud,“ kostis Jaan, „süin lei-
name tedda!“ — Süis olleks ta au-wäärt
surma surnud! kostis seärsand wasto, agga
kust teie sedda teäte? — Üks soldati naene,
kes seält tulnud, on mulle sedda rāfinud,
wastas Jaan. — Mitto lobbiseb tühja, üt-
les seärsand jälle, ja küsis, Liso peäle näi-
dates, kas se ehk olli temma naene? —
Olli temma pruut, kostis Jaan, ja on weel
temma pruut. — Weel temma pruut? in-
metelles seärsand, Jah, weel temma pruut!

kostis Jaan, et ta ehk tänna teisele woiks
minna.“ — Disugguse prudiga pean tutta-
waks sama, naeris seärsand nüüd, sest min-
na armastan ka jo mitto aastat, et ükski
teine armastus mo ees ei maksa — ehk kui
tedda armastan, kaub wanna armastusse
waew meist mollemist!“ ja sedda üteldes läks
ta liggemale Liso pole. Agga Liso läks
eest ärra. — Süis wottis Willem omma
wäe-kübbara mahha, ja ütles meie kele:
„Armas Liso! ei sa tunne omma Willemit
ennam? — Kui se arm ka, mis waenlase
modk mo palle sisse raiund, mo näggo teist-
wisi teinud, mo südda ikka sesamma weel! —
tunned sedda sõrmust? — ja ennäh! sesam-
ma rāttik sinno ümber, mis sisse omma lah-
kumisse nutto pannin.“ — (sest kui Liso püh-
hapäwa rides olli, süis olli se rāttik temma
keigearmsam ehte) — Kas nüüd usud, mind
sinno Willemit ollewa? — kallid wanne-
mad! kallid wennad ja ded! eks teie ei tun-
ne mind ennam? — Jah tunneme! jah tun-
neme! jah tunneme!“ küssendasid keik. Ja